

Štednja

Dragi čitatelji,

danas ćemo malo o štednji. Pa moramo, jer *u banani smo*, što bi rekao Ivo Sanader. A i štednja je zbilja jedna mudra stvar. Na temu štednje ima raznoraznih krilatica od kojih svaka nosi poneku lijepu poruku. Recimo: *Tko štedi – više vrijedi* ili *Zrno do zrna...*

Valja nam dakle štedjeti. Ali, kako štedjeti? Gdje štedjeti? Zna se! Velike dnevne novine javljaju: *Manje potrošili na obrazovanje nego na cigarete*. I u podnaslovu piše: *Alkohola, duhana i telefona ne odričemo se ni u kakvoj krizi, njihov udio u potrošnji je uvijek sličan, i kod siromašnih i kod najbogatijih*.

Statistika kaže da je prosječan hrvatski građanin u 2009. godini potrošio 7.29% ukupne osobne potrošnje na alkohol i cigarete, dok je za obrazovanje izdvojio 3.11%. No ohrabruje podatak da se prethodne, 2008. godine još više pilo i pušilo (7.47%) a još manje učilo (2.73%). Zadatak otvorenog tipa bi glasilo . . .

Kad je riječ o štednji, evo dragi čitatelji dviju priča koje govore o našem, prosvjetarskom doprinosu:

Priča 1.

Opet neka *pobuna* na Normalinoj listi. Zakuhalo ju kolegica Z. M. koja piše: *Molim Vas lijepo, obratite pozornost na broj učenika pozvanih na županijsko natjecanje u matematici u Sisačko-moslavačkoj županiji. Taj je broj ukupno (i za osnovne i za srednje škole) 45. Katastrofa! Za osnovnu školu bi to po razredima, od 4. do 8. izgledalo ovako: $5 + 4 + 6 + 6 + 5 = 26$.*

Listaši su ogorčeni, nude razna rješenja: Jedni bi sami snosili troškove svojih učenika, drugi predlažu da se prosi pred zgradom Županijske skupštine u Sisku ("valjda bi se nešto skupilo za dva-tri dana"), treći misle da bi možda mogli priskočiti poduzetnici. Samo bih podsjetio. Kada je riječ o Sisačko-moslavačkoj županiji ista je to ona županija na koju se digla dreka zbog silne rasipnosti njene društveno-političke vrhuške.

U ime štednje država je ukinula i regionalna natjecanja iz matematike. Odlučeno je da se učenici 5. i 6. uključe u državno natjecanje. No to je znatno manje od broja učenika ovih razreda koji su se dosad natjecali na regionalnim natjecanjima, a učenicima

4. razreda (podsjetimo, takvih je u Sisku svega 5) županijsko je natjecanje jedino izvan njihove škole.

Hej, ljudi, zaboravljate da smo *u banani*.

Priča 2.

I ova je priča potekla s Normaline liste. Ispričao ju je kolega Željko K. U koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog nakon više od godine dana priređena je svečanost promocije 894 (riječima: osam stotina devedeset i četiri) prosvjetnih djelatnika u zvanja mentora i savjetnika. Ljudi se dotjerali pa se iz Imotskog, Čakovca, Županje, Bibinja i odakle sve već ne, zaputili u glavni grad kako bi primili priznanje za svoj rad. Za veliku većinu njih taj je događaj jedan od najvećih u životu. I sad zamislite, ako je planirano na svakog čovjeka u toj traci potrošiti 15 sekundi, onda bi to bilo 13 410 sekundi ili gotovo 4 sata. Ne znam je li to toliko trajalo, ali kolega Željko kaže kako su ljudi napuštali dvoranu na sat ili dva

i odlazili do kafića u prizemlju. Zar sve to slično neku svečanost? Zar se tako dodjeljuju priznanja?

Ali, čini se da kolega Ž. nije svjestan činjenice da smo *u banani* i da se mora štedjeti. Evo ja predlažem sljedeću promociju za pet godina u zagrebačkoj Areni, a onda onu iza nje nakon 10 godina na stadionu u Maksimiru. Vjerujem da će do tada biti izgrađen. Pa nećemo valjda i na tome štedjeti.

I na samom kraju bih dodao: Ovaj je broj Miš-a dobrim dijelom popunjen izvješćima s raznih slobodnih i inih aktivnosti naših vrijednih nastavnika. Tu nema štednje. "Nitko me tako malo ne može platiti koliko mnogo ja mogu raditi", stara je prosvjetarska krilatica.

Srdačno vaš

Pravin Dahi

